

APOLLÓN

PRÓBÁI

A SÖTÉT PRÓFÉCIA

MÁSODIK KÖNYV

 COOL
SELECTION

AZ ELSŐPRŐEN SIKERES PERCY JACKSON-SOROZAT SZERZŐJÉ

RICK RIORDAN

RICK RIORDAN

APOLLÓN
PRÓBÁI

A SÖTÉT PRÓFÉCIA

MÁSODIK KÖNYV

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*Ursula K. Le GuinneK, akitől megtanultam,
hogy Odafent más szabályok érvényesek.*

1.

Lester (Apollón)
Még mindig ember; köszi
Istenek, de gáz

AMIKOR A SÁRKÁNYUNK HADAT ÜZENT INDIANÁNAK, éreztem, hogy rossz napunk lesz.

Hat hete szárnyaltunk nyugat felé, és Festusból még egyetlen állam sem váltott ki ekkora ellenszenvet. New Jersey hidegen hagyta. Pennsylvaniában jól érezte magát, annak ellenére, hogy harcba bonyolódunk a pittsburghi küklpszokkal. Ohióban is elvolt, még Potinával, a kisgyerekeket inni tanító római istennővel való találkozásunk után is, aki egy hatalmas, mosolygós arccal díszített piros korsó képében üldözött minket.

Festus valamiért úgy döntött, hogy nem szereti Indiánát. Leszállt Indiana Állam Parlamentjének kupolájára, megsuhogtatta fémszárnyait, és akkora tűzgomolyagot okádott ki magából, hogy lepörkölte az állami zászlót a rúdjáról.

– Hohó, pajtás! – rántotta vissza Leo Valdez a sárkányt.
– Ezt már megbeszéltük. Nem gyújtunk fel kormányépületeket!

Mögötte Kalüpszó egyensúlyát veszítve markolászta a sárkány pikkelyeit.

– Nem szállhatnánk le a földre? Ha lehet, *finoman*?

Kalüpszó, az egykor halhatatlan varázslónő, aki hajdánán a levegő szellemeinek parancsolt, egy ideje nem rajongott a repülésért. A hideg szél az arcomba fújta gesztenyebarna haját, amitől pislogni és prüszkölni kezdtem.

Úgy bizony, kedves olvasó.

A legelőkelőbb utas, az ifjú, akit valaha a dicsőséges Apollón istenként tiszteltek, leghátulra szorult. Ó, mi csoda méltatlanságokat kellett elszenvednem, mióta Zeusz megfosztott isteni hatalmamtól! Nem elég, hogy tizenhat éves halandó vált belőlem, aki a rettenetes Lester Papadopoulos névre hallgat. Nem elég, hogy a földön kell gürcölnöm, hogy (*meh*) hősies küldetéseket hajtsak végre, amíg vissza nem férkőzöm apám kegyeibe, nem elég, hogy a gennyes pattanásaim egyszerűen nem reagálnak a vény nélkül kapható gyógyszerekre. Hiába rendelkezem a New York-i állami hatóság által kiállított jogosítvánnyal, Leo Valdez még azt sem engedte meg, hogy én vezessem a repülő bronzparipáját!

Festus karmai támasztékot keresve kaparászták a zöld rézkupolát, ami túl kicsi volt egy ekkora sárkánynak. Erről eszembe jutott az az eset, amikor Kalliopé, a múzsa életnagyságú szobrát szereltem fel a napszekeremre, és a motorháztetőre nehezedő túlsúly miatt zuhanórepülésben érkeztem meg Kínába, így hozva létre a Góbi sivatagot.

Leo hátrapillantott, az arcát koromcsíkok szántották.

– Apollón, érzel valamit?

– Miért mindig *nekem* kell előre megéreznem mindent?

Csak mert régen én voltam a jóslás istene...

– Neked vannak látomásaid – emlékeztetett Kalüpszó. – Azt mondtad, itt találjuk Meget, a barátnődet.

Már a név hallatán is éles fájdalom hasított belém.

– Ettől még nem tudom csak úgy meghatározni a helyzetét! Zeusz az iGPS-hozzáférésemet is letiltotta!

– iGPS? – értetlenkedett Kalüpszó.

- Isteni helymeghatározó rendszer.
- Nincs is olyan!
- Srácok, nyugalom! – Leo megpaskolta a sárkány nyakát. – Apollón, azért próbáld meg, jó? Erről a városról álmodtál?

Végigtekintettem a horizonton.

Indiana sík vidékre épült. A bozótos, barna síkságokat autópályák szabdalják, a szélesen elterülő város fölött téli felhők árnyéka lebegett. Belvárosi toronyházak hézagos csoportja magasodott körülöttünk, egy csomó kő- meg üveggupac, úgy festettek, mint megannyi fekete-fehér medvecukor. (Nem az fincsi fajta, hanem az a förtelmes ízű, ami évezredekig tanyázik a mostohaanyád cukorkásdobozában a dohányzóasztalon. Nem, Héra, honnan veszed, hogy rólad beszélek?)

New York után, ahol földet értem, Indianapolis sivár, lehangoló városnak hatott, olyan volt, mintha egy kisebb New York-i kerületet – mondjuk, Midtownt – akkorára nyújtanának, hogy Manhattan teljes területét átfogja, aztán szélnek eresztenék a lakosság kétharmadát, és beindítanák a magas nyomású mosókat.

Nem fért a fejembe, mi érdekeset találhat az ókori római császárok gonosz triumvirátusa egy ilyen porfészekben. Az is elképzelhetetlennek tűnt, hogy Meg McCaffrey-t éppen ide küldjék, hogy foglyul ejtsen. A látomásaim ennek ellenére egyértelműek voltak. Ezt a horizontot láttam. Hallottam, ahogy régi ellenségem, Néró kiadja a parancsot Megnek: *Menj nyugatra! Fogd el Apollónt, mielőtt megtalálná a következő Orákulumot. Hozd elém, ha nem élve, akkor halva!*

Hogy mi a legszomorúbb az egészben? Meggel jó barátok voltunk. És történetesen ő a félisteni származású gazdám, hála Zeusz beteg humorának. Amíg halandó vagyok, Meg bármit megparancsolhat nekem, akár azt is, hogy öljem meg magam... Nem. Erre jobb nem is gondolni.

Fészkelődni kezdtem a fémülésem. Már hetek óta úton voltunk, fáradt voltam, és a nyereg feltörte a fenekemet. Egy biztonságos zugra vágytam, ahol kipihenhetem magam. De ez nem az a hely volt. Az alattunk elterülő látkép ugyanolyan nyugtalanítóan hatott rám, mint Festusra.

Sajnos biztos voltam benne, hogy jó helyen járunk. A veszély ellenére tennem kell egy próbát, ha cserébe viszontláthatom Meg McCaffrey-t, ha kiszabadíthatom a gaz mostohaapja karmai közül.

– Ez az a hely – mondtam. – Javaslom, szálljunk le a földre, mielőtt beomlik alattunk a kupola.

– Nem ezt mondtam én is? – morgolódtott óminószíul Kalüpszó.

– Jaj, bocsáss meg, nagy hatalmú varázslónő! – vágtam vissza hasonló hangnemben. – Talán ha több értékelhető látomással szolgálnál, gyakrabban hallgatnék rád!

Kalüpszó különféle jelzőkkel illetett, amiről eszembe jutott, mennyire színes is volt a minőszi nyelv, mielőtt kihalt volna.

– Hé, gyerekek! – szólt ránk Leo. – Hanyagoljuk az ősi nyelvjárásokat! Mindent csak spanyolul vagy angolul, ha kérhetem. Vagy gépül.

Festus egyetértően nyikorgott.

– Nyugi, pajtás! – mondta Leo. – Nem azért csinálták, hogy kizárjanak minket a beszélgetésből. Most pedig irány az utcaszint!

Festus rubinszeme felizzott. Fémfogai úgy forogtak, akár a fűrőfejek. Elképzelttem, mi járhat a fejében: *Jó kis hely ez az Illinois.*

De azért felemelte a szárnyait, és leugrott a kupoláról. Lebucskáztunk a tetőről, és akkora erővel landoltunk a parlament előtt, hogy majdnem beszakadt a járda. Jojózott a szemem.

Festus jobbra-balra csapkodta a fejét, és gőz gomolygott az orrlyukából.

Nem láttam közvetlen fenyegetést. Az autók nyugodtan pöfékeltek a West Washington Streeten. Gyalogosok sétálgattak körülöttünk: egy középkorú nő virágos ruhában, egy tagbaszakadt rendőr, kezében egy CAFÉ PATACHOU feliratú kávéspohár, egy fess férfi kék pamutöltönyben.

A kék öltönyös még udvariasan oda is integetett nekünk, amikor elhaladt mellettünk.

– Jó reggelt!

– Csőváz, haver! – köszönt vissza neki Leo.

Kalüpszó félrebillentette a fejét.

– Miért volt ilyen barátságos? Nem látja, hogy egy ötventonnás fémsárkányon ülünk?

Leo elvigyorodott.

– A Köd, kiscicám. Megtéveszti a halandó szemet. Kóbor kutyát varázsol a szörnyekből. Esernyőt a kardból. És még jóképűbbé változtat, mint amilyen vagyok!

Kalüpszó Leo veséjébe mélyesztette a hüvelykujját.

– Au! – kiáltott fel panaszosan Leo.

– Tudom, mire való a Köd, *Leónidasz*.

– Hé, mondtam már, hogy ne nevezz így!

– Itt nagyon erős lehet a Köd, ha ilyen közélről is el tud rejteni egy Festus nagyságú szörnyeteget. Apollón, szerinted nem fura?

Szemügyre vettem a járókelőket.

Igen, léteznek helyek, ahol a Köd különösen sűrű. A trójai csatatér fölött annyi isten nyüzsgött, hogy bármerre fordultál a szekereddel, egy másik istenségbe ütköztél, a trójaiak és a görögök viszont alig érzékelték a jelenlétünket. 1979-ben Three Mile Islandnál a halandók nem is sejtették, hogy egy gigantikus láncfűrészharc okozta a leg súlyosabb amerikai atomreaktor-balesetet, amit Árészt és

Héphaisztosz vívott egymással. (Ha jól emlékszem, Héphaisztosz leszólta Árészt trapézfarmerét.)

Mégsem tartottam valószínűnek, hogy a sűrű Köd jelenti a problémát. Valahogy nem tetszettek nekem ezek a helyiek. Túlságosan bárgyú képet vágtak. Álmatag mosolyuk az ókori athéniakra emlékeztetett, ők viselkedtek így a Dionüszosz-ünnep előtt: mindenki jó hangulatban volt, és gondolatban már az eljövendő részeg randalírozásra meg dorbézolásra készült.

– Keressünk valami félreeső zugot! – javasoltam. – Talán...

Festus előrebillent, és úgy reszketett, mint az ázott kutyája. Mintha egy meglazult kerékpárlánc kerregett volna a mellkasában.

– Jaj, már megint? – kiáltott fel Leo. – Mindenki lefelé! Kalüpszó és én gyorsan leszálltunk a sárkány hátáról.

Leo Festus elé pattant, és felvette a klasszikus sárkányterelő pózt.

– Hé, pajtás, semmi baj! Most egy kicsit kikapcsollak, jó? Pihenj egyet...

A Festus száján kilövellő lángoszlop teljesen elnyelte Leót. Szerencsére Valdez tűzálló. A ruhái azonban nem azok. Leo egyszer azt mondta nekem, hogy ha erősen koncentrálsz, többnyire meg tudja akadályozni, hogy mindene elégjen. Ha viszont meglepetésszerű támadás éri, nem mindig jár sikerrel.

Amikor a lángok eloszlottak, León semmi sem volt az azbesztből készült bokszeralsóján, a szerszámövén és a füstölgő, félig megolvadt tornacipőjén kívül.

– A fenébe! – méltatlankodott. – Festus, hideg van!

A sárkány megtántorodott. Leo a bal mellső lábához ugrott, és megrántotta a mögötte lévő kart. Festus rogyadozni kezdett. A szárnya, a végtagjai, a nyaka és a farka visszahúzódott a testébe, bronzlemezei egymásra csúsztak, és

összecsukódtak. Robotbarátunk pillanatok alatt bronzbőrönd méretűvé zsugorodott.

Ez természetesen fizikai lehetetlenség, de mint minden tisztességes isten, félisten vagy mérnök, Leo Valdez is nagy előszeretettel dacol a fizika törvényeivel.

Mogorván meredt újdonsült poggyászára.

– Öcsém... pedig úgy emlékeztem, hogy megjavítottam a girokondenzátorát. Na, akkor itt maradunk, amíg nem találok egy műszaki boltot.

Kalüpszó elfintorodott. Rózsaszín sídzsekijén páraréteg csillogott, még akkor került oda, amikor a felhők között repültünk.

– És ha találunk ilyen boltot, mennyi időbe telik, mire megjavítod Festust?

Leo vállat vont.

– Tizenkét óra? Tizenöt? – Megnyomott egy gombot a bőrönd oldalán. Erre megjelent egy fogantyú. – És egy ruhaüzletbe is benézhetnénk.

Elképzeltem, ahogy Leo a bokszeralsójában, a megolvadt tornacipőjében, egy bronzbőröndöt húzva maga után besétál a T.J. Maxxbe. Nem rajongtam az ötletért.

Ekkor valaki ránk kiáltott a járda felől:

– Hahó!

A virágos ruhás nő visszatért. *Ránézésre* legalábbis ugyanaz a nő volt. Vagy az indianapolisi nők mind lilásárga loncmintás ruhát viselnek, és az '50-es évekből ismerős tupírozott frizurájuk van.

A nő idétlenül vigyorgott.

– Gyönyörű reggelünk van!

Valójában nyomorúságos egy reggel volt – hideg, felhős, havat ígérő –, de úgy éreztem, udvariatlanság lenne levegőnek nézni a beszélgetőtársunkat.

Nagy kegyesen odaintegtettem neki, ugyanúgy, ahogy a híveimnek szoktam, amikor hason csúsznak az oltárom

előtt. Szerintem elég világos jelzés volt: *látlak, vakmerő halandó; most pedig húzz innen! Ne zavarj a magasztos eszmecsérét!*

A nő azonban nem vette a lapot. Odalibegett hozzánk, és lecövekelt előttünk. Nem volt nagydarab, valahogy mégis aránytalannak tűnt. A válla túl széles volt a fejéhez képest. A mellkasa és a hasa kidudorodott, mintha egy zsák mangóval tömte volna ki a ruháját. Cingár karjának és lábának köszönhetően óriási bogárra emlékeztetett. Félő volt, hogy ha felborul, nem egykönnyen áll talpra.

– Ejha! – A nő két kézzel szorongatta a táskáját. – Milyen *helyes* gyerekek!

A rúzs és a szemfestéke is hupilila színben tündökölt. Felmerült bennem a kérdés, vajon elegendő oxigén jut-e az agyába.

– Asszonyom – feleltem –, mi nem vagyunk gyerekek. – Szívesen hozzátettem volna, hogy én több mint négyezer éves vagyok, Kalüpszó pedig még nálam is idősebb, de úgy döntöttem, ebbe inkább nem megyek bele. – És most, ha megbocsát, meg kell javíttatnunk ezt a bőröndöt, a barátomnak pedig égető szüksége lenne egy nadrágra.

Megpróbáltam megkerülni a nőt. Ő azonban elállta az utamat.

– Ne menj még, drágaságom! Még nem is üdvözlöttünk Indianában!

Egy okostelefont húzott elő a táskájából. A kijelző úgy izzott, mintha máris élne a vonal.

– Ő az, igen – szólt bele a telefonba. – Gyertek ide! Itt van Apollón!

A tudóm összetöppedt.

Hajdanán nem ért meglepetésként, hogy amint megérkezem egy városba, rögtön felismernek. *Még szép*, hogy a helyiek az üdvözlésemre siettek. Énekeltek, táncoltak,

és virágokkal dobáltak, és azonnal hozzáláttak, hogy új templomot emeljenek a tiszteletemre.

Lester Papadopoulosként azonban semmi sem indokolta ezt a fogadtatást. Semmi sem emlékeztetett az egykori dicsőséges énemre. A tudat, hogy az indianaiak talán a kusza hajam, a pattanásaim és a hájhurkáim ellenére is felismertek, egyszerre volt sértő és félelmetes. Mi lesz, ha a jelenlegi állapotomban mintáznak szobrot rólam? Egy óriási arany Lester áll majd a városuk közepén? A többi isten szénné fog oltani miatta!

– Asszonyom, attól tartok, összetéveszt...

– Ne szerénykedj! – A nő félredobta a telefont meg a táskát. Egy súlyemelő erejével ragadott karon. – A mester örülni fog, hogy foglyul ejtett. Ja, amúgy szólíts Nanette-nek!

Kalüpszó támadásba lendült. Vagy meg akart védeni (ami valószínűtlen), vagy nem kedvelte a Nanette nevet. Ökölrel bepancsolt egyet a nőnek.

Ez alapjában véve nem lepett meg. Kalüpszó, mivel elvesztette a halhatatlanságát, kénytelen volt más készségeket elsajátítani. Eddig a karddal, a nyeles fegyverekkel, az ostorral és improvizációs komédiával próbálkozott, de folyton kudarcot vallott. (Osztottam a csalódottságában.) Ma úgy döntött, hogy a bunyó van soron.

Meglepő módon az ökle hangos reccsenéssel vágódott Nanette arcába. Mintha elpattanó ujjcsontok ropogását hallottam volna.

– Au!

Kalüpszó a kezét markolászva tántorodott hátra.

Nanette feje hátrabicsaklott. A nő elengedett, és az arca után kapott, de már késő volt. A feje leesett a válláról. Csörömpölve a járdára hullott, és pislogva, rángatózó ajkakkal elgurult. Simára csiszolt rozsdamentes acélból készült.

Gyűrött szigszalagdarabkákat rögzítettek rá, amikhez hajtincsek és hullámcsatok tapadtak.

– Szent Héphasztosz! – sietett Kalüpszó segítségére Leo. – Hölgyem, ön eltörte a barátnóm kezét az arcával. Mi maga, robot?

– Nem, drágaságom – válaszolta a lefejezett Nanette. Tompa hangja nem a járdán heverő rozsdamentesacélfejből szólt. Hanem valahonnan a ruhája belsejéből. Közvetlenül a gallérja fölött, ahol korábban a nyaka volt, hullámcsatokba gabalyodott finom szőke babahajak meredeztek. – Amúgy elég nagy udvariatlanság volt tőle, hogy megütött.

Későn jöttem rá, hogy a fémféj csupán álca. A szatírok emberi cipővel fedik el a patájukat, ez a lény pedig az emberi arcával próbálta eladni magát. A hangja a hasából jött, ami azt jelentette, hogy...

Megremegett a térdem.

– Egy *blemmi* – mondtam.

Nanette felkacagott. Előredudorodó hasa megremegett a loncmintás anyag alatt. Feltépte a blúzát – ami egy illemtudó közép-nyugatinak sohasem jutna eszébe –, és felfedte az igazi arcát.

Ott, ahol a nő melltartója lett volna, két hatalmas, dülledt szem pislogott rám. A lény szegycsontjából nagy, fényes orr nőtt ki. A hasán förtelmes száj vigyorgott: csillogó narancssárga ajkak, kiterített, üres kártyalapokként fehérülő fogak.

– Igen, drágaságom – mondta az arc. – És a Triumvirátus nevében letartóztatlak!

A Washington Street szélteben-hosszában a kellemes megjelenésű járókelők mind visszafordultak, és elindultak felénk.

2.

*Fejetlen népek
Zúznak Közép-Nyugaton
Nézd, egy sajtuszellem*

JAJ, APOLLÓN, gondolhatjátok most magatokban, miért nem kaptad elő az íjadat és nyilaztad le a sajt? Vagy búvöltöd el a harci ukuleléddel?

Tény, hogy mindkét fegyverem ott lógott a hátamon a tegezem mellett. Sajnos azonban még a legmenőbb félisten-fegyverek is *karbantartásra* szorulnak. A gyerekeim, Kayla és Austin ezt is a fejembe vésték, mielőtt elhagytam a Félvér Tábort. Már nem húzhattam csak úgy elő az íjamat meg a tegezemet, mint istenkoromban. Már nem várhattam el, hogy az ukulelém tökéletesen felhangolt állapotban varázsoldjon a kezembe.

A fegyvereim és a hangszerem takarókba bugyolálva pihent a helyén. Különben biztos számíthattam volna arra, hogy az íjam megvetemedik, a nyilaim tönkremennek, az ukulelém húrjai pedig Hádész martalékává válnak a nyirkos téli hidegben. Percekbe telt volna, míg előrángatom őket, és nekem nem volt ennyi időm.

Különben sem mentem volna sokra velük a blemmik ellen.

Julius Caesar uralkodása óta nem találkoztam a fajtájukkal, és örültem volna, ha még jó kétezer évig nem jönnek a közelembe.

Hogyan szálljon szembe a költészet és a zene istene egy olyan lényel, aminek a hónalja alatt kezdődik a füle? A blemmik ráadásul az íjtól sem tartanak. Mokány, vas-tag bőrű közelharcosok. Ellenállnak a legtöbb betegségnek, vagyis sohasem szorulnak orvosi ellátásra, és a pestises nyilaimtól sem félnek. Mindemellett humortalanok és fantáziátlanok. Nem foglalkoznak a jövővel, ezért sem az orákulumok, sem a próféciák nem hozzák lázba őket.

Röviden: egy ilyen vonzó, sokoldalú isten számára, mint én, keresve sem találhatnak náluk visszataszítóbb ellenséget. (Pedig Árész megpróbálta. Azok a tizennyolcadik századi hessziánok, akiket ő teremtett? Brrr! George Washingtonnak és nekem is meggyűlt velük a bajom.)

– Leo – kiáltottam –, aktiváld a sárkányt!

– De hát most tettem alvó módba.

– Siess!

Leo idegesen nyomogatta a bőrrönd gombjait. Semmi.

– Megmondtam, tesó. Festust még működőképes állapotban is nehéz felébreszteni, ha egyszer elalszik.

Csodálatos, gondoltam magamban. Kalüpszó görnyedten, minőszi trágárságokat dűnnyögve tapogatta a törött kezét. Leo fázósan didergett az alsógatyájában. Én meg... nos, én továbbra is Lester voltam. Ráadásul a nagy tűzokádó robot helyett egy alig mozdítható fémbőrönd nézett szembe az ellenségünkkel.

A blemmik felé fordultam.

– EREDJ INNEN, ocsmány Nanette! – Igyekeztem a régi *haragvó isten* hangomon beszélni. – Ha csak egy ujjal is hozzányúlsz becses személyemhez, ELPUSZTÍTALAK!

Istenkoromban ez a fenyegetés már önmagában elég lett volna ahhoz, hogy az egész sereg összevizelje magát a te-repmitás nadrágja alatt. Nanette azonban szelíden pislogott a tehénbarna szemével.

– Csigavér! – felelte. Az ajka furcsán hipnotikus hatással volt rám, mintha valaki egy műtéti bemetszéssel bábozott volna. – Különben is, édesem, már nem vagy isten.

Ezt miért kell mindenkinek az orrom alá dörgölnie?

Egyre több helyi lakos közeledett felénk. Két rendőr ügetett le a szövetségi parlament lépcsőjén. A Senate Avenue sarkán három köztisztasági dolgozó leugrott a kukásautóról, és nagy fémkukákkal hadonászva csoszogott felénk. Az ellenkező irányból fél tucat öltönyös férfi cammogott keresztül a központi parkon.

Leo hangosan szitkozódott.

– Ebben a városban mindenki hikomat? Már bocs, hogy ezt mondom.

– Nyugalom, szívem! – felelte Nanette. – Adjátok meg magatokat, és nem esik bántódásotok. Ez a császár parancsa!

Kalüpszó a törött keze ellenére sem akarta megadni magát. Dacos üvöltéssel vetette magát Nanette-re, ezúttal a blemmi dudaorra felé rúgott a sarkával.

– Ne! – förmedtem rá, de hiába.

Mint említettem, a blemmik szívós teremtmények. Nehéz sebet ejteni rajtuk, és még nehezebb megölni őket. Amikor Kalüpszó célba talált, a bokája csúnya reccsenés kíséretében hajlott el. Fájdalmas gurgulázással rogyott össze.

– Kal! – Leo oldaszaladt hozzá. – Vissza, csöcsarc!

– Vigyázz a szádra, drágaságom! – vágott vissza Nanette. – Attól tartok, most agyontaposlak.

Felemelte lakkbőr körömcipőbe bújtatott lábát, ám Leo gyorsabb volt nála. Megidézett egy tűzgömböt, és úgy hajtotta el, akár egy baseball-labdát. A golyó a mellkasán, a két hatalmas szeme között találta el Nanette-et. Lángok csaptak fel körülötte, megpörkölve a szemöldökét meg a virágos ruháját.

Miközben Nanette sikoltozva botladozott, Leo így kiáltott:

– Apollón, segíts!

Csak ekkor ébredtem rá, hogy ledermedtem a döbbenettől, ami nem gond, ha éppenséggel az Olimposzról, a trónom biztonságából figyelem a jelenetet. Ezúttal azonban én is ott voltam a lövészárokban a többi földi halandó mellett.

Felsegítettem Kalüpszót (már amennyire a sérült lába engedte). Leóval közrefogtuk (Kalüpszó nem győzött visítózni, amikor véletlenül megmarkoltam a törött kezét), és bicegve menekülni kezdtünk.

Úgy tíz métert tehattunk meg, amikor Leo hirtelen megtorpant.

– Festust otffelejtettem!

– Hagyd! – förmedtem rá.

– *Mi van?*

– Vagy Kalüpszó, vagy ó! Majd később visszajövünk érte. Lehet, hogy a blemmik észre sem veszik.

– De ha rájönnek, hogyan kell kinyitni – akadékoskodott Leo –, ha bántják...

– MARRRGGGG!

A hátunk mögött Nanette őrjöngve tépte le magáról az égő ruha darabjait. Deréktől bozontos világosszőke szőr borította testét, nagyjából úgy, mint a szatírokét. Izzott a szemöldöke, de az arca ettől eltekintve sértetlennek tűnt. Hamut köpködött, és gyilkos pillantásokat vetett ránk.

– Ez nem volt szép! KAPJÁTOK EL ŐKET!

Az üzletemberek már a nyakunkban lihegték, így minden reményünk elveszett, hogy sértetlenül visszamehesünk Festushoz.

Az egyetlen hősies megoldást választottuk: futottunk.

Utoljára a háromlábás halálfutás viselt meg ennyire, amikor Meg McCaffrey-vel versenyeztünk a Félvér

Táborban. Kalüpszó próbált segíteni, vadul pogózott közöttünk, de valahányszor beütötte a törött lábát vagy kezét, jajgatva nehezedett ránk.

– B-bocs, srácok – motyogta gyöngyöző homlokkal. – Mint az ábra mutatja, nem közelharcra termettem.

– Én sem – vallottam be. – Talán Leo feltartóztathatja őket, amíg...

– Hé, ne nézz így rám! – morogta Leo. – Én csak egy közös kis szerelő vagyok, aki ügyesen dobálózik a tűzgolyókkal. Az igazi harcos bőröndmódban ragadt.

– Csipkedjük magunkat! – kiáltottam.

Csupán a blemmik lomhaságán múlt, hogy élve kijutottunk a térről. Gondolom, én is lelassulnék, ha egy fémfej billegne a nyakamon, de a blemmik még álruha nélkül sem voltak annyira fürgék, mint erősek. A pocsek térlátásuk miatt a kelletténél nagyobb óvatossággal lépdeltek, mintha többrétegű hologramtalaj húzódná a lábuk alatt. Ha csak egy kicsivel gyorsabban szökdécselnénk...

– Jó reggelt kívánok! – Egy rendőr jelent meg mellettünk, a kezében csőre töltött fegyver. – Állj, vagy lövök! Köszönöm!

Leo egy bedugaszolt palackot húzott elő a szerszámövéből. A rendőr lába elé dobta, mire zöld lángok csaptak fel a férfi körül. A rendőr elejtette a fegyvert. Letépte magáról az égő egyenruháját, feltárva a mellkasán virító arcát, bozontos mellszemöldökét és hasszakállát, ami már jócskán megérett a borotválásra.

– Phú! – sóhajtott fel Leo. – Imádkoztam, hogy ő is blemmi legyen. Ez volt az egyetlen görögtüzes fiolám, srácok. Tűzgolyót már nem idézhetek, mert elájulok, szóval...

– Fedezékbe kell vonulnunk – szólt közbe Kalüpszó.

Észszerű tanács volt, de Indianában mintha nem ismernék a *fedezék* fogalmát. Az utcák szélesek és egyenesek, a táj lapos, a lakosság gyér, a látóhatár végtelen.

Befordultunk a South Capitolra. Hátrasandítottam, és láttam, hogy mosolygós kamufejek egyre népesebb tömege lohol utánunk. Egy építómunkás megállt, hogy letépje egy Ford pick-up sárvédőjét, majd vállára vetette újonnan szerzett krómdorongját, és ismét elvegyült a tömegben.

Eközben a rendes halandók – vagyis azok, akik pillanatnyilag nem óhajtottak az életünkre törni – zavartalanul intézték az ügyeiket, telefonáltak, várakoztak a piros lámpánál, szürcsölték a kávéjukat a közeli kávézóknban, és ügyet sem vetettek ránk. Az egyik sarkon egy tejesládán ücsörgő, vastag pokrócokba burkolózott hajléktalan arra kért, segítsem meg egy kis apróval. Majdnem beszéltem neki, hogy a mögöttünk jövők majd megsegítik a válogatott fegyvereikkel.

Kalapált a szívem. Remegett a lábam. Dühített, hogy egy halandó testébe vagyok zárva. Annyi zavaró körülmény merült fel: félelem, didergés, hányinger meg a panaszos nyöszörgés – *Ne öljetek meg!* Ha Kalüpszó nem törí el a bokáját, talán gyorsabban haladhattunk volna, de nem hagyhattuk cserben a társunkat. Nem mintha különösebben odalennék Kalüpszóért, de a sárkányától már elszakítottam Leót. Nem akartam tovább feszíteni a húrt.

– Arra! – szólalt meg a varázslónő.

Egy szálloda mögötti sikátor felé bökött az állával.

Megborzongtam, mert eszembe jutott az első nap, amit Lester Papadopoulosként töltöttem New Yorkban.

– Mi van, ha zsákutca? Amikor legutóbb egy zsákutcában tértem magamhoz, eléggé ráfáztam.

– Azért próbáljuk meg – mondta Leo. – Talán elrejtőzhetünk ott, vagy... nem t'om.

A *nem t'om* elég gyengécske B terv volt, de nekem sem jutott jobb az eszembe.

Jó hír: a sikátor nem zsákutcában végződött. Tisztán láttam a háztömb túlsó végén nyíló kijáratot. Rossz hír: a

szálloda mögötti rakodóhelyek zárva voltak, így nem volt hova bújnunk, a sikátor szemközti falát pedig konténerek szegélyezték. Jaj, konténerek! De rühellem őket!

Leo felsóhajtott.

– Jó, akkor ugrás a...

– Nem! – csattantam fel. – Soha többé!

Amilyen gyorsan csak lehetett, átküzdöttük magunkat a sikátoron. Én azzal próbáltam csillapítani az idegeimet, hogy gondolatban szonettet költöttem egy haragvó istenről, aki változatos módszerekkel pusztítja el a konténereket. Annyira belemerültem az alkotómunkába, hogy észre sem vettem, mi áll előttünk, amíg Kalüpszó fel nem sziszszent.

Leo megtorpant.

– Mi a...? *Hijo!*

A jelenés halvány narancssárgás fénnel izzott. Hagymányos khitónt, szandált és kardot viselt, akár egy élete teljében lévő görög harcos... azt leszámítva, hogy lefejezték. A blemmikkel ellentétben azonban az illető nyilvánvalóan ember volt. Éteri vér csorgott elnyisszantott nyakából, és teljesen összefröcskölte világító narancssárga tunikáját.

– Egy sajszínű szellem – állapította meg Leo.

A szellem felemelte a kezét, és intett, hogy menjünk közelebb.

Mivel nem halandónak születtem, nem irtózom a halottaktól. Elég elgyötört lelket láttam már. Valahogy mégsem tetszett nekem ez a szellem. Felkavarta az emlékeimet, több ezer éve eltemetett büntudatot hozott a felszínre...

Mögöttünk a blemmik egyre hangosabban ricsajoztak.

– Jó reggelt! Elnézést! Szép napot! – kiabálták az india-napolisiaknak.

– Mi legyen? – kérdezte Kalüpszó.

– A szellemmel megyünk – feleltem.

– Mi? – ordította Leo.

– A sajtszínű szellemmel megyünk. *Vaya con queso*, ahogy mondani szoktad.

– Az csak poén, te!

A narancssárga szellem megint intett, majd a sikátor végéhez lebegett.

– Megvagytok! – kiáltotta a hátunk mögött egy férfihang. – Szép időnk van, nemdebár?

Hátrafordultam, és láttam, hogy egy sárvédő repül felénk.

– Hasra!

Magammal rántottam Kalüpszót és Leót, még több gyötrelmes sikolyt csalva ki a varázslónőből. A sárvédő elvitorlázott a fejünk fölött, és egy konténerbe csapódott, ünnepi szemétkonfettivel terítve be a környéket.

Feltápáskodtunk. Kalüpszó reszketett, a jajgatást viszont abbahagyta. Biztosra vettem, hogy sokkot kapott.

Leo egy tűzőpisztolyt rántott elő a szerszámövéből.

– Menjetek előre! Én majd feltartóztatom őket.

– Mégis hogyan? – kérdeztem élesen. – Összetűzöd őket?

– Inkább megdobálom! – förmedt rám Leo. – Van jobb ötleted?

– F-fejezzétek be! – dadogta Kalüpszó. – Senkit sem hagyunk magára. Gyerünk, séta! Bal-jobb, bal-jobb!

A sikátorból egy széles, kör alakú térre jutottunk. Ó, ezek az indianaiak miért nem tudtak normális várost építeni?! Keskeny, kacsaringós utcákkal, rengeteg sötét zuggal és néhány jól elhelyezett bombabiztos bunkerrel?

A kerekség közepén szökőkút állt, amit szunnyadó virágágyások vettek körül. Tőlünk északra egy szálloda ikertornyai magasodtak. Tőlünk délre ódon, vörös téglából és gránitból készült impozáns épület állt. Talán egy viktoriánus kori vasútállomás. Az építmény egyik oldalán egy nagyjából hatvanméteres óratorony meredezett. A főbejárat

fölött, a márvány boltív alatt hatalmas rózsablak csillogott rézöld keretében. Olyan volt, mint a dartstáblánk ólomüveg változata, amit a hetente megrendezésre kerülő bajnokságon használunk az Olimposzon.

Hirtelen elfogott a nosztalgia. Bármit megadtam volna, hogy hazamehessek játszani, még azt is elviseltem volna, hogy Athéné a Scrabble-pontszámaival henceg.

Körülnéztem a téren. A kísérteties kísérőnknek nyoma veszett.

Miért hozott ide minket? Talán nézzük meg a szállodát? Vagy a vasútállomást?

Ezek a kérdések merültek fel bennem, amikor a blemmik körülvettek minket.

A csöcselék kiözönlött a hátunk mögötti sikátorból. Egy rendőrautó kanyarodott a vasútállomás melletti körforgalomba. Aztán egy buldózer jelent meg a szálloda előtt, a vezetője pedig integetni kezdett, és vidáman ránk rikkanzott:

– Helló! Most legyalullak titeket!

A tér összes kijáratát elzárták.

A verejték ráfagyott a nyakamra. Idegtépő nyafogás ütötte meg a fülemet, aztán rájöttem, hogy a saját rimánkodó nyöszörgésemet hallom: *Ne öljetek meg, ne öljetek meg!*

Azért sem fogok meghalni, fogadkoztam magamban. Nagyobb ember vagyok én annál, hogy pont Indianában dobjam fel a talpam!

A remegő lábam és a vacogó fogam azonban nem értett egyet velem.

– Van valami ötletetek? – kérdeztem a társaimtól. – Bármilyen zseniális ötletre vevő vagyok.

Kalüpszó legzseniálisabb ötlete pillanatnyilag az volt, hogy próbálta nem elhányni magát. Leo megragadta a tűzpisztolyát, a blemmik azonban ettől sem ijedtek meg.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Régi barátunk, Nanette vált ki a csőcselék közepéből. Szélesen vigyorgott a csöcsarcával. Lakkbőr körömcipője rettenetesen mutatott szőke lábszőrén.

– A nemjóját, drágaságaim, de bedurciztatok!

Fogta a legközelebbi jelzőtáblát, és fél kézzel kirántotta a földből.

– Most kicsit maradjatok nyugton, jó? Csak amíg szétverem a fejeteket.